

— Тукъ сме се родили, тукъ искаме да си умремъ! — заяви важно една стара жаба и се сопна къмъ рибката: — Пъкъ ти да си ходишъ отъ кждето си дошла, не ни трѣбва твоя виръ!

— Слушай, стринке! — обърна се къмъ нея Кротушка. — Ще ми благодаришъ, ако дойдешъ тамъ!... Ахъ, само ако знаехте, какъ волно се живѣе въ нашия виръ!...

Нѣкои отъ жабитѣ започнаха да си шушукатъ, да се убеждаватъ, да се препиратъ.

— Да идемъ! — настояваха едни.

— Не ни трѣбва! — крещѣха други.

— Кой знае, дали не е изпратена отъ нѣкой щъркелъ да ни подмами! — предупредиха трети. Като чуха за щъркела, жабитѣ мигновено се свиха въ тинята. Но уплахата имъ скоро премина. Нѣкои дори започнаха да рѣкатъ весело.

— Страхливци! — извика една. — Азъ трѣгвамъ!

— И азъ!

— И азъ!

— И азъ!

Кротушка ги поведе за радвана.

— Нека невѣрниците останатъ! — викаше тя. — После нѣкоя отъ васъ ще се върне да имъ разкаже за красотитѣ на нашия виръ.